

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 134/2020
19.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивице Максимовића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивице Максимовића - адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и бранилаца окривљеног Милоша Новчића, адвоката Немање Васиљевића и адвоката Далибора Катанчевића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године и Апелационог суда у Београду Кж1 420/19 од 01.10.2019.године, у седници већа одржаној дана 19.02.2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године и Апелационог суда у Београду Кж1 420/19 од 01.10.2019.године и то у целости захтев браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Немање Васиљевића и захтев браниоца окривљеног Ивице Максимовића - адвоката Зоре Добричанин Никодиновић у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев браниоца окривљеног Ивице Максимовића - адвоката Зоре Добричанин Никодиновић **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Далибора Катанчевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године и Апелационог суда у Београду Кж1 420/19 од 01.10.2019.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године, између осталих, оглашени су кривим окривљени Ивица Максимовић и Милош Новчић и то окривљени Ивица Максимовић због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, а окривљени Милош Новчић због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и

кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, па су окривљеном Милошу Новчићу за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ казна затвора у трајању од 4 године и 4 месеца, а за кривично дело из члана 348. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 8 месеци и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, те му је опозвана условна осуда изречена правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.18336/10 од 18.01.2016.године и узета му као утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци која му је том пресудом изречена са временом проверавања у трајању од 4 године и затим је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 19.10.2016.године до 05.10.2018.године и време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана почев од 05.10.2018.године до 24.12.2018.године и истовремено је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци, а ако окривљени плати само део новчане казне суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако окривљени плати остатак новчане казне извршење казне затвора ће се обуставити, док је окривљени Ивица Максимовић осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 19.10.2016.године до 05.10.2018.године и време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана почев од 05.10.2018.године до 24.12.2018.године.

Истом пресудом према окривљенима Ивици Максимовићу и Милошу Новчићу су изречене мере безбедности одузимање предмета и то тако што је од окривљеног Ивице Максимовића одузето 6.807,73 грама опојне дроге марихуане -канабис која садржи психоактивну супстанцу ТХЦ у проценту већем од 0,3%, а од окривљеног Милоша Новчића је одузето 1.985,20 грама опојне дроге марихуане -канабис која садржи психоактивну супстанцу ТХЦ у проценту већем од 0,3%, једна електронска вагица за прецизно мерење сиве боје НН марке, једна дробилица са натписом „Амстердам“, 12 комада метака калибра 7,65 x 17 мм и 1 метак калибра 9 x 17 мм. Окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка, а о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

У ставу II изреке пресуде према окривљеном Милошу Новчићу је на основу члана 422. тачка 1) ЗКП одбијена оптужба за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 420/19 од 01.10.2019.године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, браниоца окривљеног Ивице Максимовића - адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Далибора Катанчевића, окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката Александра Милићевића, па је потврђена пресуда Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Ивице Максимовића - адвокат Зора Добричанин Никодиновић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 16. став 1. и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине првостепену и другостепену пресуду и издвоји из списка недозвољене доказе на којима су засноване одлуке суда и да предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да укине само другостепену пресуду и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање, са јасним налогом који се односи на примену закона, као и да у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до окончања поступка по захтеву, а да у смислу члана 488. став 2. ЗКП обавести браниоца окривљеног о седници већа;

- бранилац окривљеног Милоша Новчића - адвокат Немања Васиљевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године и Апелационог суда у Београду Кж1 420/19 од 01.10.2019.године и предмет врати на поновно одлучивање, као и да обавести браниоца окривљеног о седници већа;

- бранилац окривљеног Милоша Новчића - адвокат Далибор Катанчевић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године и Апелационог суда у Београду Кж1 420/19 од 01.10.2019.године и предмет врати на поновно одлучивање са наредбом да се у поновном поступку одлучује у потпуно новом саставу већа или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног Милоша Новчића ослободити од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терет, као и да сагласно одредбама члана 488. став 2. и 3. ЗКП обавести браниоца окривљеног о седници већа и да с обзиром на садржај захтева одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине.

Подноском од 27.12.2019.године бранилац окривљеног Милоша Новчића - адвокат Далибор Катанчевић је обавестио суд да повлачи захтев за заштиту законитости поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године и Апелационог суда у Београду Кж1 420/19 од 01.10.2019.године.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивице Максимовића - адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Немање Васиљевића Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости и то у целости захтев браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Немање Васиљевића и захтев браниоца окривљеног Ивице

Максимовића у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП су неосновани, док је у преосталом делу захтев браниоца окривљеног Ивице Максимовића недозвољен.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Далибора Катанчевића је недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 16. став 1. ЗКП, бранилац окривљеног Ивице Максимовића у поднетом захтеву истиче да је правноснажна осуђујућа пресуда у односу на окривљеног Ивицу Максимовића заснована искључиво на доказу на којем се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на записнику о претресању стана и других просторија ПУ Ваљево Кппр.40/16 од 19.10.2016.године који је сам по себи и по начину прибављања незаконит доказ и као такав је морао бити издвојен из списка предмета, обзиром да је исти резултат незаконито спроведене доказне радње претресања стана која је предузета супротно одредби члана 152. став 2. ЗКП. Наиме, по ставу браниоца претресање је заправо обављено без наредбе суда, обзиром да доказна радња претресања стана није предузета у складу са наредбом судије за претходни поступак Вишег суда у Ваљеву Кппр.бр.40/16 од 19.10.2016.године, која несумњиво постоји у списима предмета, а у којој је као предмет претресања означена кућа, помоћне просторије и околни простор у дворишту у ком се налази кућа на адреси ..., „ББ број ..“, с тим што у конкретном случају по ставу браниоца претрес није вршен на адреси за коју је суд издао наредбу, већ је извршен на сасвим другој адреси и то ..., „ВВ бб“ (по браниоцу ово произилази из записника о претресању, одбране окривљеног и исказа свих испитаних сведока који су о томе имали нека сазнања), а што није ни адреса која је као адреса претреса наведена у записнику о претресању стана и других просторија - ..., „ВВ1 број ..“, при чему је наредба о претресању стана строго формалан акт који, између осталог, сходно члану 155. став 2. тачка 2) ЗКП мора да садржи тачно означавање предмета претресања.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивице Максимовића се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног Ивице Максимовића - адвоката Зоре Добричанин Никодиновић били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у другом степену поступао по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године. Апелациони суд у Београду као другостепени је ове наводе браниоца окривљеног оценио неоснованим, прихватајући разлоге првостепеног суда дате на страни 55 образложења првостепене пресуде и о томе на странама 5 и 6 другостепене пресуде Кж1 420/19 од 01.10.2019.године изнео детаљне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, бранилац окривљеног Ивице Максимовића као разлог незаконитости наведеног записника о претресању стана и других просторија наводи и то да исти садржи податке које такав записник не сме да садржи и то податке који се

односе на понашање окривљеног у преткривичном поступку - „добровољно предао“, тако да је наведени записник по својој садржини супротан одредби члана 157. став 4. ЗКП. Наиме, по ставу браниоца како се претресање врши тек ако не дође до „добровољне предаје“, то суштински свака „добровољна предаја“ искључује потребу за сачињавањем записника о претресању, а што је овде управо случај.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, који по оцени овога суда представљају њене произвољне закључке и тумачења, се оцењују као неосновани, обзиром да по налажењу Врховног касационог суда добровољна предаја лица или предмета од стране држаоца стана нема утицаја на претресање његовог стана, па не искључује сачињавање записника о предузетој радњи претресања, а садржина наведеног записника о претресању стана, који су окривљени и његов бранилац потписали без примедби, није супротна одредби члана 157. став 4. ЗКП.

Дакле, како се, и по оцени овога суда, записник о претресању стана и других просторија МУП-а РС ПУ Ваљево Кппр.40/16 од 19.10.2016.године, као резултат законито спроведене доказне радње претресање стана, сматра законитим доказом на коме се пресуда може заснивати, то су сходно томе, по налажењу Врховног касационог суда, неосновани и наводи захтева браниоца окривљеног Ивице Максимовића у делу у којем истиче да посредно незаконите доказе представљају потврда о привремено одузетим предметима број 346/16 од 19.10.2016.године, физичко-хемијско и ДНК-а вештачење тако пронађених предмета, извештај о форензичком прегледу лица места ПУ Ваљево - Одељење криминалистичке технике, Одсек за криминалистичку и противдиверзиону технику Кт.701-1167/2016 од 19.10.2016.године и фотодокументација, јер су ови докази проистекли из, по ставу браниоца, претходно незаконито спроведене доказне радње претресања стана и других просторија, па се по принципу „плодови отровног дрвета“ не могу користити као докази у кривичном поступку и на њима се не може заснивати пресуда.

Осим тога, као неосновани су оцењени и наводи захтева браниоца окривљеног Ивице Максимовића у којима се као разлог незаконитости извештаја о форензичком прегледу лица места ПУ Ваљево - Одељење криминалистичке технике, Одсек за криминалистичку и противдиверзиону технику Кт.701-1167/2016 од 19.10.2016.године и фотодокументације наводи то да је првостепени суд ове доказе извео по службеној дужности у смислу члана 15 став 4. ЗКП, без доказног предлога јавног тужиоца и уз оспоравање њиховог извођења од стране одбране, при чему се по ставу браниоца по службеној дужности докази од стране суда могу изводити изузетно и то само у корист окривљеног, а што овде није случај.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер је суд у конкретном случају могао да, и без предлога странака, изведе наведене доказе који су тиме и законити, обзиром да је одредбом члана 15. став 4. ЗКП суду дата могућност да изузетно сам одреди да се допунски докази изведу, ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио, а што је у предметном кривичном поступку управо био случај. При овоме, супротно наводима браниоца окривљеног, из одредбе члана 15. став 4. ЗКП уопште не произилази да суд по службеној дужности доказе може изводити само у корист окривљеног, већ сходно овој

законској одредби да би се предмет доказивања свестрано расправио суд може по службеној дужности изводити како доказе који иду у корист окривљеног, тако и оне који га терете, тако да и ови наводи браниоца окривљеног представљају произвољно тумачење одредбе члана 15. став 4. ЗКП.

Такође, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног Ивице Максимовића наводи да су незаконити докази на којима је суд засновао побијану правноснажну пресуду и делови исказа сведока полицијских службеника ПУ Ваљево у којима су се они изјашњавали на околности шта им је окривљени Ивица Максимовић наводно рекао на лицу места приликом претресања његовог стана.

Изнети наводи захтева браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер суд није засновао побијане правноснажне пресуде на деловима исказа сведока полицијских службеника ПУ Ваљево у којима су они наводили шта им је окривљени Ивица Максимовић већ је суд побијане пресуде засновао на деловима исказа ових полицијских службеника у којима су се они изјашњавали о својим непосредним опажањима, приликом предузимања доказне радње претресања стана и гараже окривљеног Ивице Максимовића, а која доказна радња је обављена у свему у складу са одредбама ЗКП који је био на снази у време њеног предузимања и састављања записника о томе.

Поред тога, по оцени овога суда, неоснован је и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Немање Васиљевића у којем се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да су нижестепени судови побијану осуђујућу пресуду у односу на окривљеног Милоша Новчића засновали искључиво на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на исказима сведока ГГ и ДД, полицијских службеника МУП-а РС. Наиме, како се, по ставу браниоца окривљеног, у конкретном случају радило о тајном праћењу окривљених Милоша Новчића и АА од стране наведених полицијских службеника које је незаконито, обзиром да у списима предмета не постоји наредба судије за претходни поступак да се изврши тајно праћење, дакле како ово тајно праћење није извршено у складу са одредбама чланова 171, 172. и 173. ЗКП, то се сходно члану 163. став 3. ЗКП на исказима сведока ГГ и ДД, полицијских службеника МУП-а РС не може заснивати судска одлука, па је са њиховим исказима требало поступити у складу са чланом 84. став 3. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер су искази сведока ГГ и ДД, полицијских службеника УКП Одсек за борбу против организованог криминала, по оцени овога суда, докази који су прибављени и изведени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку и исти представљају законите доказе на којима се може заснивати пресуда, па самим тим није морало бити донето решење о њиховом издвајању из списка предмета. Пре свега, захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног се неосновано истиче да се у конкретном случају радило о посебној доказној радњи тајно праћење окривљених, већ су по оцени овога суда полицијски службеници у конкретном случају законито предузимали радње у складу са одредбама члана 286. став 1. и 2. ЗКП које омогућавају овлашћеним полицијским службеницима да ради откривања кривичних дела и

њихових учинилаца, без било чијег посебног налога, предузимају потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, односно да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, а поступали су и у складу са одредбама члана 47. став 2. тачка 3) и члана 50. став 2. Закона о полицији којима су полицијски службеници овлашћени да приликом обављања полицијских послова примењују полицијске мере и радње у складу са Законом о полицији и другим законима, између осталог и полицијско опажање и опсервирање, а које опсервирање се врши на јавним и другим за приступ доступним местима, без задирања у право на приватност било ког лица. Имајући у виду да су се сведоци ГГ и ДД поступали у складу са наведеним одредбама закона, то су побијане пресуде засноване на законито прибављеним исказима наведених сведока.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивице Максимовића је у осталом делу одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац овог окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и цитира законски текст исте. Међутим, образлажући ову повреду закона бранилац уопште не указује у чему је то конкретно суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном, већ само да је окривљеном Ивици Максимовићу казна неправилно одмерена, јер је суд погрешно окривљеном као отежавајућу околност ценио „његову ранију осуђиваност“ за кривично дело насиље на спортској приредби али је за ово кривично дело сходно одредби члана 98. став 2. тачка 2) КЗ наступила законска рехабилитација и стекли су се услови за брисање изречене условне осуде из казнене евиденције и окривљени се има сматрати неосуђиваним лицем, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног Ивице Максимовића у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 3. ЗКП), док суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Ивице Максимовића у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног Ивице Максимовића у образложењу захтева наводи и да првостепена пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама од којих зависи примена правне норме, као и да су потпуно нејасни разлози дати у образложењима нижестепених пресуда везано за законитост доказа, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Како наведена повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом

браниоцу због повреде закона, то је и у овом делу захтев браниоца овог окривљеног оцењен као недозвољен.

Наводима браниоца окривљеног Ивице Максимовића којима се истиче да из исказа испитаних сведока произилази да су сведоци претресања само форме ради позвани да присуствују радњи претресања стана окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда, не оспорава се законитост доказне радње претресања стана окривљеног Ивице Максимовића, већ се заправо оспорава чињенично стање које је од стране суда утврђено у правноснажним пресудама у погледу присутности двојице сведока тој доказној радњи и у вези са тим полемише са оценом доказа датом од стране суда, а што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а такође и наводи којима се оспорава аутентичност фотодокументације и у вези са тим оцена суда о прихватљивости овог доказа, па је стога Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Далибора Катанчевића је недозвољен.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а одредбом става 4. истог члана прописано је да до доношења одлуке суда о захтеву за заштиту законитости лица из става 1. овог члана могу одустати од захтева.

Имајући у виду да је бранилац окривљеног Милоша Новчића - адвокат Далибор Катанчевић, пре доношења одлуке суда о захтеву за заштиту законитости, поднеском од 27.12.2019.године обавестио суд да повлачи захтев за заштиту законитости поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 2К.бр.60/17 од 24.12.2018.године и Апелационог суда у Београду Кж1 420/19 од 01.10.2019.године, чиме је фактички одустао од поднетог захтева, то је Врховни касациони суд применом одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 483. став 4. ЗКП нашао да поднети захтев треба одбацити као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивице Максимовића - адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Немање Васиљевића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неосноване и то у целости захтев браниоца окривљеног Милоша Новчића - адвоката Немање Васиљевића, а захтев браниоца окривљеног Ивице Максимовића у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу захтев браниоца окривљеног Ивице Максимовића одбацио као недозвољен на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, а захтев за заштиту законитости браниоца

окривљеног Милоша Новчића - адвоката Далибора Катанчевића је одбацио као недозвољен на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 483. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправке
Управитељ писарнице
Марина Антонић